

ΕΤΟΣ 64ov

24 Ιουλίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 30 (3295)

ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ένα από τά πολλήά γιά τά όποία μπορεί νά «καυχηθεΐ» ή έποχή μας, εΐναι τό γεγονός ότι ύπάρχει φοβερή σύγχυση. Σύγχυση ιδεών, άρχών, ήθών πού χαρακτηρίζουν άνθρώπους μπερδεμένους, άναποφάσιστους, έμπαθεΐς. Όχι ή πολυφωνία τής γνώσης, άλλά ή παραφωνία τής ήμιμάθειας, σέ συνδυασμό μέ μία έπιφανειακή και έπιπόλαιη θεώρηση τών όποιων ζητημάτων, εύκολα οδηγεί σέ άγκυλώσεις και πιστεύματα τέτοια, πού άκυρώνουν τήν άλήθεια στά μάτια του άνθρώπου ή και τόν έμποδίζουν νά τήν άποδεθεΐ.

Έπιπλέον, ή θεοποίηση του άνθρώπου, ή ειδωλοποίηση του έαυτου του και ή συμφεροντολογική αντιμετώπιση τής καθημερινότητας έχουν οδηγήσει ουσιαστικά σέ έναν άκρατο ύποκειμενισμό. Έχουμε φθάσει στό σημείο νά παραδέχεται ό καθένας ως άλήθεια τό προσωπικό του πίστευμα, νά μήν άποδέχεται άντικειμενική άλήθεια, άλλά νά ύποδέχεται μέ εύήκολα ώτα τήν όποια καινοφανή διδασκαλία, όσο παράλογη και άπαράδεκτη κι άν εΐναι, άρκει νά παρουσιάζεται ως μοντέρνα ή νά προβάλλει ως άνατρεπτική. Όσως ποτέ άλλοτε στην άνθρώπινη ιστορία νά μήν κυριάρχησε τόσο ό νοσηρός παραλογισμός, όσο στην αυτοπροσδιοριζόμενη ως έποχή τής λογικής.

Ό Χριστός και οι δαΐμονες

Στή σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε έναν παράξενο διάλογο μεταξύ του Χριστου και τών δαιμόνων πού βασάνιζαν δύο ταλαΐπωρους άνθρώπους στή χώρα τών Γεργεσινών. Παράξενο! Ό Χριστός λΐει μία μόνο λΐξη: «ύπάγετε», δείγμα του ότι δέν προκαλεΐ, ούτε άφήνεται στον διάλογο αυτό, άλλά τόν άνέχεται μέχρι νά φθάσει στό έπιθυμητό άποτέλεσμα, τή θεραπεία τών δαιμονισμένων.

Τά δαιμονία εΐναι πού μιλοΐν στον διάλογο αυτό πολύ και λΐνε πολλήά και άξιοπεριεργα. Τό θαυμαστότερο όλων εΐναι τό ότι άποκαλοΐν τόν Χριστό «Υίο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 28-34, θ' 1)

Οι δαιμονισμένοι Γεργεσονοί

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες· Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσει ἡμᾶς; Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτόν, λέγοντες· Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξηλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτόν, παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

τοῦ Θεοῦ». Γιά πολλοὺς ἔρμηνευτές, ἰδίως δυτικούς τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ προσφώνηση αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦταν πράγματι δαιμονισμένοι κι ὄχι ἀπλῶς παράφρονες ἢ σχιζοφρενεῖς ἢ γενικότερα ψυχασθενεῖς. Καί τοῦτο διότι δέν ἴενε παραλογισμοὺς ἢ παραληρηματικά φληναφήματα, ἀλλὰ ἐκφράζουν σαφὴ γνώση γιὰ τὴ θεία φύση τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ διατύπωση τῶν αἰτημάτων εἶναι ἀνάλογη.

Βεβαίως, ἡ παραπάνω ἔρμηνεία μπορεῖ νά εἶναι χρήσιμη, τὸ σπουδαῖο ὅμως στὴν προσφώνηση τῶν δαιμονίων εἶναι ἡ παραδοχὴ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκαωμένος. Ἀναγνωρίζουν τὴ θεότητα καὶ τὴν ὁμολογοῦν, συνάμα ὅμως τὴν ἐχθρεύονται, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀποστρέφονται. Ἡ ἀπιστία εἶναι φαινόμενο τῶν ἀνθρώπων. Ὁ διάβολος καὶ οἱ «σύν αὐτῷ» δέν ἔχουν καμία ἀμφιβολία περὶ Θεοῦ, ἀντιθέτως ἔχουν γνώση Θεοῦ καὶ ἐπικοινωνία μαζί του, ἀσχέτως ἂν ἡ ὑπερφάνεια καὶ ὁ ἐγωκεντρισμὸς τους τοὺς καθιστοῦν ἀνίκανους νά παραδεχθοῦν τὴ θεία ἀλήθεια καὶ νά ἀνταποκριθοῦν στὴ θεία ἀγάπη. Τὸ ἴδιο δέ, ἐμπνέουν ἐπὶ γῆς καὶ σέ πολλοὺς ἀνθρώπους. Πολλοί, ἂν καὶ διαισθάνονται τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἂν καὶ παραδέχονται τὴ μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἂν καὶ πείθονται στό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἐπιτρέπουν στόν ἑαυτὸ τους νά τὸ ἐξωτερικεύσει σέ στάση ζωῆς, σέ ἦθος, σέ ἐμπρακτὴ ὁμολογία, ὄντας δέσμιοι ἐγωιστικῶν θεωρήσεων ἢ φοβούμενοι τὴν ἀντίδραση τῶν «ἀλλήλων».

Ἡ στάση τῶν Γεργεσηνῶν

Ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πλησιόχωρης πόλης ἔχουν ἀξιοσημείωτη συμπεριφορά. Μόλις πληροφοροῦνται τὰ περὶ τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν δαιμονισμέ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τήν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, τόν προϋπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, οἱ ὅποιοι ἐβγαίνουν ἀπό τά μνημεῖα, πολύ ἐπικίνδunami, ὥστε κανεῖς δέν ἦτο δυνατόν νά περάσῃ ἀπό τόν δρόμον ἐκεῖνον. Καί ἐφώνησαν, «Τί ἔχεις μαζί μας Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ; Ἥλθες ἐδῶ προώρως γιά νά μᾶς βασανίσῃς;». Μακρῶς ἀπό αὐτούς ἦτο μία μεγάλη ἀγέλη ἀπό χοίρους, πού ἔβροσκαν. Καί οἱ δαίμονες τόν παρακαλοῦσαν καί ἔλεγαν, «Ἐάν μᾶς διώξῃς, ἀφυσέ μας νά πᾶμε εἰς τήν ἀγέλην τῶν χοίρων». Καί αὐτός τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε». Αὐτοί δέ ἐβγήκαν καί ἐπῆγαν εἰς τήν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καί ὀλόκληρη ἡ ἀγέλη κατακρημνίσθηκε εἰς τήν θάλασσαν καί ἐχάθηκε εἰς τά νερά. Οἱ δέ βοσκοί ἔφυγαν καί ὅταν ἦλθαν εἰς τήν πόλιν, τοὺς τά εἶπαν ὅλα διά τοὺς δαιμονισμένους. Καί ὅλη ἡ πόλις ἐβγήκε εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ καί ὅταν τόν εἶδαν, τόν παρεκάλεσαν νά φύγῃ ἀπό τά σύνορα τους. Καί ἐμπῆκε εἰς πλοιάριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καί ἦλθεν εἰς τήν δικήν του πόλιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νων ἀπό τή δουλεία τοῦ διαβόλου καί τήν καταστροφή τῆς ἀγέλης τῶν χοίρων, μαζεύονται ὄλοι στήν εἴσοδο τῆς πόλης. Ἦ Οχι γιά νά εὐχαριστήσουν τόν Χριστό γιά τήν εὐεργεσία του πρὸς τοὺς συμπατριῶτες τους, καθὼς καί τήν ἀπαλλαγὴ ὅλης τῆς πόλης ἀπό τήν ἐπιθετικὴν συμπεριφορὰ, ἀλλὰ γιά νά τόν παρακαλέσουν, μέ πολὺ σεβασμὸ καί εὐπρέπεια, «ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν».

Κι ἐδῶ κάποιοι σχολιαστές στέκονται περισσότερο στό γεγονός ὅτι τό Εὐαγγέλιο καταγράφει τήν ἀπόρριψη αὐτῆ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί δέν τήν ἀποκρύπτει, ἀπόδειξη τῆς ἀξιοπιστίας τῆς ἀφήγησιν. Ἦ Ἀν τό Εὐαγγέλιο ἦταν μία ἀνθρώπινη ἐπινόηση μέ τή σκοπιμότητα τῆς ὁποίας ἰδιότητος νά ὑποκρύπτεται πίσω ἀπὸ τή σύνταξί του, θά κατέγραφε μόνον περιστατικά πού θά τόνιζαν τή δύναμη καί τή σπουδαιότητα τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀποδοχή του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τά Εὐαγγέλια ὁμως δέν εἶναι προπαγανδιστικά κείμενα, ἢ διηγηματικά ἀναγνώσματα πού δικαιώνονται ἀπὸ κάποιο «εὐτυχισμένο τέλος». Εἶναι ἡ καταγραφή τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας, ὅπως τήν παρέλαβε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καί εἶναι ἀληθινά μέ κάθε κόστος.

Τό σπουδαιότερο στή στάση τῶν Γεργεσινῶν εἶναι ὅτι ἀποκαλύπτει τὰ αἷτια τῆς ἄρνησιν τῶν περισσότερων ἀρνῆτων τοῦ Χριστοῦ. Κι ὁ λόγος τῆς ἄρνησιν πολλῶν εἶναι τό ὅτι οἱ ἀρχές τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν εἶναι εὐκόλεις στήν ἐφαρμογή τους. Ἦ Ἐχει κόστος, «δέν συμφέρει», γι' αὐτό καί ἀπαιτεῖται δύναμη καί ἀποφασιστικότητα. Οἱ Γεργεσινῶν δέν στέκονται στήν ὁμολογία ὅτι μπροστά τους ἔχουν τόν Μονογενῆ Υἱὸ καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πονοῦν γιά τὰ χαμένα

24 Ιουλίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Χριστίνης μεγαλομ. († 300). Ἀθηναγόρου τοῦ ἀπολογητοῦ, Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου
τοῦ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντος († 1635).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1 - 10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ν΄ 28 - θ΄ 1.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ιουλίου, ΣΤ΄ Μαθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 1-8.

γουρούνια τους, τὰ ὁποῖα παρανόμως ἐξέτρεφαν, γι' αὐτό καί ἀποκόμιζαν μεγάλη κέρδος. Ἡ πώση τῆς ἀγέλης στὸν γκρεμό τοῦς κόστισε, γι' αὐτό καί ἀντὶ νὰ συναισθανθοῦν τὸ δίκαιο τῆς τιμωρίας τους, τὸ ἄδικο τῆς πράξης τους καὶ τὴν εὐκαιρία διόρθωσης πού τοῦς παρέχει ὁ Θεός, προσκολληῶνται πεισματικά στὴ διεκδίκηση καὶ τῆς ἡλιθίας τοῦ πλοῦτου, ἀποστρεφόμενοι τὸν Χριστό καὶ τὴ μοναδική του ἀλήθεια. Χάριν τῶν ὑλικῶν ἀποκτημάτων καὶ τῆς ικανοποίησης τῶν ἐπιθυμιῶν τους, ἐθελοτυφλοῦν καὶ ἀποστρέφονται τὴν ἀλήθεια ἀποδιώκοντάς την, γινόμενοι ἔτσι προπομποὶ πολλῶν μέ ὅμοιες ἐπιθυμίες ἀνά τοὺς αἰῶνες.

Καὶ ἡ ἄρνηση τῶν δαιμόνων καὶ ἡ ἄρνηση τῶν Γεργεσινῶν ἀποδεικνύουν πόσο τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἐθελοτυφλοῦν μπροστὰ στὴν ὀφθαλμοφανή ἀλήθειά του, ὅταν κυριαρχοῦν ἀπὸ τὸν ἐγωισμό. Εἴτε ὑπερήφανα πιστεύματα, εἴτε ἐγκεντρικὲς ἐπιθυμίες, ὑποδουλοῦν τόσο τὸν ἄνθρωπο, ὥστε διαλύοντάς τον νὰ τὸν ὑποχρεώνουν σὲ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ, τὴν αἰτία τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτό καὶ ἡ ιδιότητα τοῦ χριστιανοῦ δὲν ἐπιδέχεται συμβιβασμούς οὔτε συγκατάβαση πρὸς ὅ,τι τὸ γήινο καὶ κοῖκό, ἀλλὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν πόθο ἐλευθερίας στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΟΙ, ΟΡΟΣΗΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ ΙΒ΄ Λειτουργικοῦ Συμποσίου, Βόλος (27-29/09/2010), πού ἀναφέρονται στὰ πρόσωπα καὶ τίς συνθήκες πού διαμόρφωσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες μέχρι σήμερα τὰ στοιχεῖα τῆς Θείας Λατρείας, καθὼς καὶ τὰ σύγχρονα ζητήματα τοῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζονται στὸν τόμο πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr